

[Jens Møller]

målet: hvad er et foster? Hvis et foster er en del af moderens legeme, som f. eks. en svulst, eller hvis det er en slimklat, hvad mange synes at forestille sig, så er abortus provocatus en nem og billig måde at komme uden om problemerne på. Men hvis fosteret er et selvstændigt, levende menneskeligt væsen, så er abortus provocatus ganske enkelt legaliseret drab på helt uskyldige.

Min taletid er desværre udløbet. Resten må man selv læse.

Formanden:

For en ordens skyld gør jeg opmærksom på, at der ikke til mig er indgået nogen anmodning om forlænget taletid under denne debat.

Lis Starcke (DR):

Jeg vil gerne begynde med at sige, at retsforbundet ikke har noget medansvar for den abortlov, vi har i øjeblikket. Men jeg vil ligeledes erklære, at retsforbundet tager afstand fra den måde, hvorpå kristeligt folkeparti har ført sin kampagne for denne sag. De voldsomme, uæstetiske billeder anvendt ved foredrag og vist i tv billiger vi ikke, og agitationen har ingen virkning haft på retsforbundets stillingtagen. De protesterende lægers peje har desværre et lige så frastødende billedmateriale.

Det spørgsmål, vi drøfter i dag, er et meget alvorligt spørgsmål, ikke alene for religiøse mennesker. Videnskabelige undersøgelser viser os, at et barn bliver til ved undfangelsen, og hvem ønsker at dræbe et barn? Vi vender os imod den forkerte brug af vendingen i denne forbindelse, at kvinden må være herre over sin egen krop. Det sker på et tidligere tidspunkt, før undfangelsen af barnet. Blandt menneskerettighederne må retten til livet dog være den første. Respekteres den ikke, så er der ingen brug for andre menneskerettigheder. Så er det slut.

Vi har i retsforbundets gruppe drøftet det foreliggende forslag fra kristeligt folkeparti og hele spørgsmålet meget indgående. I gruppen er vi alle imod svangerskabsafbrydelse, men alligevel ikke alle for det foreliggende lovforslag. Det kan nemlig ikke stå alene, for så er vi tilbage i de illegale aborter, der er sundhedsfarlige og psykisk farlige for

moderen, livsfarlige for barnet og kriminelle for den, der fremkalder aborten.

Vi erfarer fra lægelig side, at aborter bruges i stedet for prævention, hvilket er dybt beklageligt. Der må vi erkende, at til trods for at der tales, skrives og vises meget, så har vi alligevel ikke været dygtige nok til at informere overbevisende, og det må vi kunne lære at gøre.

Jeg sagde, at loven ikke kan stå alene, og hermed mener jeg, at det er sociale reformer, der skal ledsage den. De elendige, små lejligheder, de høje huslejer, måske to udearbejdende forældre, de store skatter, de stadig stigende priser og arbejdsløsheden er alle ting, der gør, at et nyt barn ikke er lige velkomment. Vi mener ikke, at noget barn skal dræbes af økonomiske grunde. Vi mener, at man måske også kunne give en lettelse i adoptionsbetingelserne, sådan at den måske meget unge pige, der er ude for at skulle føde et barn, vil kunne bortadopere sit barn.

Så længe alle disse sociale forhold, som jeg har talt om, ikke er rettet op, er der nogle i retsforbundets gruppe, der ikke ønsker at vende tilbage, for det betyder en tilbagevenden til de illegale aborter, der for de mere velhavende kunne udføres betryggende, f. eks. i et andet land, men som altid for de ringest stillede rummer en fare.

I retsforbundet er der i det hele taget forskellige meninger, som der også er det i de øvrige partier. Vi synes ikke, at det er noget partispørgsmål, men et dybt personligt spørgsmål for hver enkelt af os. Derfor burde politikerne ikke i sin tid have afgjort spørgsmålet om fri abort, man burde have spurgt befolkningen ved en folkeafstemning.

I gruppen sagde et medlem kortfattet: jeg er imod dødsstraf. Men en anden sagde: det er måske lige så humant at slå barnet ihjel før fødslen, som det er at føde det til denne væmmelige verden. Én talte om respekten for livet. En anden mente ikke, at der til trods for de beklageligt mange aborter var ændret noget i respekten for livet. Én nævnte fri abort som den ringeste løsning og talte om tragedien for den unge pige, der efter en abort ikke siden kan få det barn, hun så inderligt ønsker sig. Én mente ikke, at man måtte rette bebrejdelser imod lægerne, der måske indirekte blev tvunget til at foretage indgrebet, mens en anden syntes, at det godt måtte koste at følge sin overbevisning.